

Nr 56.

Av fru Nordgren, om fortsatt giltighet för förordningen om utgörande av en särskild stämpelavgift i vissa fall vid köp, byte eller införsel till riket av pärlor m. fl. lyxvaror.

I årets statsverksproposition anmäler statsrådet och chefen för finansdepartementet, att han icke har för avsikt att tillstyrka framställning till riksdagen om prolongering av förordningen av den 17 maj 1923 (113) om särskild stämpelavgift i vissa fall vid köp, byte eller införsel till riket av pärlor och vissa andra slag av lyxvaror, vars giltighetstid utgår den 30 juni 1930, och som riksdagen pläгат förlänga för ett år i sänder, senast 1929, med en mindre ändring.

Som motivering härför anför statsrådet bevillningsutskottets utlåtande föregående år (betänk. nr 2), vilket gick ut på att den vunna erfarenheten visat, att ifrågavarande stämpelavgift icke tillför statsverket någon större inkomst och att denna beskattning i själva verket knappast kan komma att fylla någon statsfinansiell uppgift. Då därtill kom att kontrollen över stämpelpliktens fullgörande icke kan bli fullt effektiv hade det inom utskottet ifrågasatts, huruvida icke tiden nu vore inne att uppgiva det gjorda försöket att beskatta ett visst slag av lyxkonsumtion. Utskottet hade dock icke ansett de sålunda åberopade skälen böra vara avgörande, då det gällde ett av Kungl. Maj:t framlagt förslag om bibehållande av en lyxbeskattning, om vilkens principiella berättigande ingen meningsskiljaktighet torde råda, varför utskottet, på ett undantag när, tillstyrkte förlängning av förordningens giltighet under ytterligare ett år framåt.

Vid ärendets behandling i andra kammaren gjordes emellertid från socialdemokratiskt håll anmärkning mot viss del av utskottets motivering och hävdades att, ehuru det genom ifrågavarande stämpelavgifter influerna beloppet per år vore jämförelsevis ringa, det dock icke torde kunna anses vara helt betydelselöst, om cirka 70 000 kronor årligen tillfördes statskassan eller icke. Det erinrades också om hurusom riksdagen ofta, då det gäller anslag som röra sig om hundratalen kronor, lägger starka sparsamhetssynpunkter på saken och ser mycket noga på ekonomien, varför staten i det här fallet icke så där utan fullt giltiga skäl borde avhända sig en inkomst på tiotusentals kronor, vilket utskottets motivering lätt kunde tagas till intäkt för.

Man kan givetvis instämma i de synpunkter, som gå ut på att det belopp, det här gäller, icke spelar någon nämnvärd roll i en budget på hundratals miljoner kronor. Men å andra sidan äro de vid fjolårets debatt i frågan framförda skälen mot ett slopande av denna stämpelskatt sakligt bärande och starka, framförallt om man ser frågan ur rent principiell synpunkt, då det väl knappast torde kunna bestridas att lyxkonsumtionen i våra dagar är tillräckligt stor utan att den behöver underlättas genom en dylik skattebefrielse.

I år tillkommer emellertid ett nytt moment som gör, att det finns ytterligare skäl för riksdagen att icke slopa ifrågavarande förordning, nämligen den i samma statsverksproposition behåddade ökningen av tullen å spannmål. Att samtidigt som man föreslår en ökning av tullen på en av de viktigaste livsfröfnödenheterna taga bort beskattningen på vissa lyxartiklar, verkar nära nog som ett slag i ansiktet på de fattigare befolkningslagren i landet. Dyrare bröd och billigare pärlor rimma illa mot vartannat. Och de av landets invånare som ha råd att smycka sig med äkta pärlor och ädla stenar ha säkerligen också råd att betala den ringa skatt som utgår härför.

I anslutning till vad ovan anförts hemställer jag,

att riksdagen måtte besluta, att förordningen av den 17 maj 1923 (113) om särskild stämpelavgift i vissa fall vid köp, byte eller införsel till riket av pärlor m. fl. lyxvaror, med 1929 års ändring, måtte förlänas fortsatt giltighet till den 30 juni 1931.

Stockholm den 15 januari 1930.

Olivia Nordgren.